

# **АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ**

## **ЛИХВАРЯТ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Римиел изсъска, скрит в сенките на гората. Дългите му бели зъби проблеснаха издайнически и Леонций го видя. Паладинът се приближи, вдигнал дългия си, двуостър блестящ меч.

Римиел изпита гореща завист, когато го видя. Някога и той бе искал да е такъв бляскав рицар, шампион на Томан Изкупителя, непобедим воин, който да бъде прославян и обичан надлъж из цял Тарр.

Но съдбата невинаги ни поднася това, което обичаме. Когато празнуваше своята двадесетгодишнина, Римиел бе излязъл да погледа звездите, качвайки се на върха на високата кула в своя замък, имението Лъоблан, едно от най-почитаните в човешките предели. Бе се загледал в съзвездията на Крилатия Еднорог, символа на неканени тайни, когато усети ухапване по врата си. Когато се извърна настрани, видя само как един прилеп се отдалечава. Зверчето нададе странен писък, от който Римиел потръпна, след което изчезна в нощната тъма.

И бе променило Римиел завинаги.

Следващите дни той бе повален от треска, която изсмука цвета от тялото му, а после го направи силно чувствителен и към най-тънкия процеп слънчева светлина. За сметка на това през нощта бе усетил прилив на гибелна, всепомитаща енергия и изгаряща жажда, която не можеше да бъде потулена нито с храна, нито с вино.

Римиел познаваше добре митовете и не бе нужно да вижда мъртвешки бледата си плът или дългите зъби, за да разбере в какво се е превърнал.

Като вампир той нямаше шанс да остане в своя дом — жреците на Томан щяха да го намерят — затова избяга навън и започна да се скита из пустите земи на Тарр, залъгвайки огнената си жажда с кръвта на нещастни животни, озовали се на пътя му. От време на време обаче инстинктът се оказваше по-силен от съвестта му и той поваляше хора, странници, малки отряди войници. След всяко такова нападение се чувстваше като кърлеж, като пиявица. Всеки път си казваше, че повече няма да прави така и всеки път гърлото му си искаше своето.

Римиел се превърна в легенда, в кошмар, в приказка, която хората разказваха на непослушните си деца. Рицарите на Томан не можеха да го открият, а ако някой все пак го намереше, намираше края си. Той бе навсякъде и никъде — ужасът на Тарр, кръвосмучещият в мрака.

Една нощ бе намерил нова жертва. Това бе в малък замък, в който никой не искаше да живее, освен неговите собственици — младият рицар сър Леонций и неговата по-малка сестра, шестнадесетгодишната Жийна. Римиел бе издебнал кога Леонций излиза на лов и бе нападнал момичето, за да изсмуче кръвта му. Ала щом тя го бе погледнала, друг огън, по-силен дори от всепоглъщащата жажда, изпълни цялото му същество.

Тя не се уплаши от него — напротив — в погледа ѝ се четеше същото, което изпълваше и неговия. Любовта победи глада и двамата започнаха да се срещат тайно от брат ѝ, когато той е на лов или спи. С времето станаха безразсъдни, а тя обичаше Римиел повече, отколкото бе разумно. Измъчваше се да го гледа как страда, докато смуче кръвта на животните, която в устата му бе като мътна вода. Затова започна да му дава по малко от собствената си; върховен жест, почти сравним с неговия — задето успяваше да се сдържи да не изпие цялата ѝ кръв.

Ала това не можеше да продължава вечно. Денят, в който Леонций ги откри, бе страшен. Паладинът правеше впечатление на кротък човек, но щом зърна сестра си — бледа, омаломощена и окървавена в ръцете на вампир — полудя. Извади мечата си и замахна да съсече Римиел на място. Острието му грееше, изографисано с магически руни, в които вампирът прочете смъртта си.

Но Жийна посрещна острието и удара, предназначен за него.

И двамата мъже — и Римиел, и Леонций — нададоха вик, който раздра нощта, тишината, замъка, създанието. Но паладинът освободи оръжието си и след като склопи очите на сестра си, отново тръгна за мъст, този път решен да довърши съществото, което според него бе отнело живота на любимата му.

А Римиел — посрамен от това, че бе оставил любимата си да умре, посрамен от страха си и от жалкия си инстинкт за самосъхранение — побягна. Той нямаше желание да се бие с рицаря. А пред себе си знаеше, че няма и възможност. Силите му бяха огромни, той можеше да се слива със сенките, бе по-бърз от невестулка и по-силен от трол, ала в онова омагьосано, обсипано с руни острие прочете съдбата си.

И затова отново побягна, съскайки безсилно, чупейки клоните на дърветата по пътя си, отдалечавайки се от замъка, в който бе загубил своята любима. Бягаше дълго, много дълго, когато наскоро гората видя

светлинка. Тя идеше от колиба. Без да знае що да стори, Римиел я приближи и открихна вратата ѝ.

Вътре, на малко столче до маса, на която бяха наредени табло за дама и пулове, стоеше мъж, какъвто вампирът не бе виждал досега. Той бе висок, много слаб и блед, облечен елегантно, което някак си не се връзваше с простата селска обстановка наоколо. Ушите му бяха заострени, а косите — бели като сняг, макар лицето да не бе старо.

— Заповядай — покани го мъжът спокойно, — седни.

Вампирът примигна. До масата вече имаше втори стол, а можеше да се закъльне, че допреди малко такъв липсваше.

Римиел потъна в своите сетива на вампир. Нещо около този човек определено не бе наред. Елф, помисли си той. Или елф на мрака?

Ала вампирът бе срещал представители и на двете раси през своя дълъг живот и макар мъжът да приличаше на тях, все пак изглеждаше различен.

— Кой си ти? — попита той.

— Аз съм Лихваря — простичко каза мъжът, — а ти имаш нужда от заем. Затова се появих.

Римиел усети пулсиращо главоболие в главата си. Почувства се странно. Като вампир не страдаше от подобни болести. Потри слепоочията си.

— Аз съм отвъд заеми и лихви — заяви той и за да подчертае това, оголи дългите си кучешки зъби.

— Но той идва — отвърна Лихваря и се усмихна.

— Кой? — не разбра Римиел.

— Рицарят — отвърна белокосият. — Все пак той те обвинява за това, че сам уби сестра си. Лицемерно е, но не можеш да очакваш разумно поведение от него.

— Той... — отвори уста вампирът.

— Ще те убие — спокойно каза Лихваря — и за света няма да е голяма загуба да има един вампир по-малко. Но аз давам заеми на всеки, който е в нужда.

Римиел се досети какво има предвид белокосият, макар да не разбираше мотивите му.

— Аз не го искам мъртъв — рече той. — Вината за станалото е повече моя.

Но откъде Лихваря знаеше за станалото, зачуди се Римиел.

— Аз също не го искам мъртъв — кимна спокойно Лихваря, — така че ставаме двама.

— Тогава? — повдигна вежди вампирът.

— Тогава ще мога да уредя нещата тихо и кротко, но в замяна на услуга, разбира се.

Римиел се замисли. Реално погледнато, не трябваше да се страхува толкова за живота си. Той бе анатема, проклятие, подигравка с нормалното човечество.

И все пак...

— Какво искаш? — попита вампирът.

— Не знам — отвърна чистосърдечно Лихваря, — още не знам. Но ако ми се вречеш във вярност, когато му дойде времето, ще си поискам услугата.

Острите сетива на Римиел доловиха приближаването на паладина. Имаше някаква клопка в тази сделка, бе прекалено просто, но...

— Съгласен съм — каза той и оголи зъби в усмивка.

Лихваря примигна.

Някъде, много далеч, отекна камбана.

Леонций нахлу в колибата с оголен меч.

— Ти! — извика той.

Вампирът отскочи от стола си, оголи зъби и изсъска.

— Добър вечер — каза кротко Лихваря.

Паладинът го забеляза.

— Вие... — каза той и тръсна глава. Самият той не можеше да прецени какъв точно е този човек.

— Това същество... — продължи той.

— Е мой гост — каза спокойно белокосият, — така че е под моята закрила.

— Това е чудовище! — вдигна меч си паладинът. — Ако сте с него, значи и вие сте чудовище!

— Колко грубо и нерицарско от страна на човек, който нахлува в къщата ми — смъмри го Лихваря.

Леонций се поколеба. Римиел усети, че този странен господин и неговата къща, появила се от нищото, влияят и на паладина. Руните на острието му сякаш помръкнаха.

— Но понеже съм добронамерен, мога да ви го оставя, за да го заколите, макар че, разбира се, ще настоявам това да не става в дома ми — кротко каза белокосият.

Римиел го изгледа с ужас.

— Но ти... — отвори уста той.

— Млъкни — меко каза белокосият. Вампирът усети как думите го задавят и не излизат от гърлото му.

— Отлично — разведри се погледът на Леонций. — Излизай навън, гадино!

— Чакай — прекъсна го все така спокойният, благ Лихвар. — Не съм казал, че го давам безвъзмездно.

Паладинът го изгледа.

— А как тогава?

— Ами искам първо да поиграем — махна с ръка белокосият към таблото с пуловете. — Една игра на дама например. Ако ти спечелиш, Римиел е твой — и той посочи към онемелия, парализиран вампир. — Но ако спечеля аз, ще искам нещо дребно в замяна... — Белокосият се замисли. — Например да коленичиш пред мен като рицар.

Паладинът тръсна глава. Той смътно усещаше, че нещо не е наред, но бе като хипнотизиран от този белокос, възпитан мъж, който му предлагаше омразното изчадие на тепсия.

Леонций седна и започна играта, без да продума. Играеше дисциплинирано и смело. Дамата бе една от любимите игри на него и сестра му. Изпълни го ярост при спомена и той погледна към отвратителния вампир.

Странно, ала видът на Римиел го изпълни с някаква жал. Могъщият вампир изглеждаше като приклещен в някакви окови, отворил уста като в безмълвен писък. Дългите му зъби блестяха.

Белокосият бе по-добър играч на дама. Пуловете му се движеха в някакъв странен ред и той изписваше фигури с тях, от които главата на Леонций се изпълни с пулсиращо главоболие.

Тази игра бе грешка, осъзна той.

Груба, ужасна грешка.

Накрая белокосият победи.

Леонций го погледна с ужас.

Добре облеченият мъж с остри уши го гледаше весело, някак небрежно.

— Искам да коленичиш пред мен — каза той внезапно.

Паладинът усети как невидима сила изпълва крайниците му и го заставя да падне на едно коляно, забивайки меч в пода.

— Римиел, разкъсай гърлото му — ведро каза Лихваря.

Вампирът го изгледа с ужас, но изглеждаше, че накрая се е освободил от своя плен.

— Ти каза, че няма да го убиваме — изсъска гневно той.

Парализираният Леонций не разбра. Защо вампирът не искаше да го убива?

— Не съм казал, че ще го убиваме — отвърна меко белокосият, — затова направи, каквото ти се казва.

Римиел се презираше за това, което прави. Ала нямаше избор.

Подозираше, че ако се възпротиви, белокосият отново ще го сграбчи в магическата си хватка.

Въобще не трябваше да търси помощ от този луд, откачен магьосник.

Той приближи безпомощния Леонций и с едно ухапване разкъса гърлото му. Кръвта рукна, сладка и омайна.

— Няма да пиеш, ей! — смъмри го Лихваря.

Като шибнат през лицето, Римиел отскочи назад.

— Скъпи ми рицарю — прехвърли вниманието си белокосият, — сега ще останеш тук коленичил, докато кръвта ти изтече. След това ще останеш коленичил, докато дните се превърнат в седмици, седмиците — в месеци, месеците — в години, а годините — във векове. И когато ми потриваш, ще те извикам отново. Става ли?

Въпросът бе зададен искрено, все едно паладинът можеше да направи нещо. Лихваря кимна доволен, сякаш бе получил съгласие, след което се обърна към Римиел.

— А ти си свободен. Върви, тичкай си наляво-надясно из Тарр и се постарай да не прекратиш своя животец. Когато някой ден ми потриваш, ще се видим отново.

И след тези думи колибата изчезна, а с нея и странният белокос мъж.

Римиел остана сам с коленичилият труп.

\* \* \*

Ако някой можеше да се справи с Алтиарин, това бе Лихваря, мислеше си Амрак'арр, докато крачеше по криволичещите улици на Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия. Изграден по архитектурен план на един от Сталкерите на Мрака, той нямаше нищо общо с човешките градове и ако някой смъртен го видеше, вероятно щеше да полудее. Неговите сгради се издигаха до шеметни височини и едновременно с това се спускаха дълбоко в недрата на земята, сякаш за да стигнат самия ад; улиците криволичеха без никакъв план, разбираем за хора или елфи, които не служат на Рамкар-Дамн, онзи, който дарява смъртта. Но колкото и да бе усукана, объркана, неразбираема и пресичаща се сама на няколко пъти, уличката, по която крачеше Амрак'арр, водеше до едно-единствено място — къщата на Лихваря.

За разлика от представителите на другите народи, жрецът на Рамкар-Дамн не изпадаше в суеверен ужас от личността на добре познатият в Иррхас-Аббат белокоп мъж. Вероятно причината за това беше, че елфите на мрака поне имаха познанието какво представлява Лихваря — силф, представител на древна, полузабравена цивилизация, потънала в мъглата на вековете. Но как бе оцелял след изчезването на своя народ и как бе още жив толкова време бе тайна дори за най-могъщите жреци на черните елфи. Способностите и уменията на Лихваря, макар и невинаги показни, също будеха почуда и уважение дори у мъже като Камрасин и Амрак'арр, гордеещи се със собствените си магически умения.

Всъщност Амрак'арр идваше именно заради своя стар покоен приятел Камрасин. Двамата бяха много близки — доколкото можеха да са близки двама черни елфи — и си споделяха различни умения: Амрак'арр в областта на прорицателството, а Камрасин за призоваването на демони. Затова и Амрак'арр много се наскърби от известията, че старият му другар е убит от Алтиарин, и то заради някаква куртизанка от Купола на Насладата. Жрецът се вкисна още повече, когато по някаква причина Алтиарин не бе осъден на смърт, а само на изгнание. Той впрегна цялото си умение, за да хвърли прокоба върху дръзкия бунтовник, нарушил реда в Града на Странните Удоволствия, ала когато наскоро гледаше на ашици за резултата, тъмните сили му откриха, че Алтиарин все още е жив. Това бе напълно неприемлива ситуация и дълго време Амрак'арр не знаеше що да стори. Алтиарин бе много могъщ воин. За това свидетелстваше

начинът, по който се бе справил с нещастния Камрасин и неговата охрана, която включваше както елитни воители на мрака — специално обучени гвардейци на черните елфи, отглеждани отделно в казарми, в които оцеляваха само най-издръжливите — така и създания от други поля на съзиданието; според самия Камрасин твари, отгледани лично от Сталкерите на Рамкар-Дамн. Алтиарин обаче бе съумял да надхитри по-голямата част от тях, а останалите да убие, след което се бе разправил с горкия жрец, призоваващ демони. Ето защо Амрак'арр дълго време не знаеше какво да измисли срещу дръзкия убиец, докато не се сети за Лихваря.

Скоро домът на силфа се издигна пред него, подобен на гробница. Макар и нисък на фона на останалите сгради, според Амрак'арр той бе най-внушителното място след безкрайния замък на владетеля и, разбира се, главният храм на Дарителя на смъртта. Амрак'арр почука с костената дръжка и в къщата проехтя звук — стенание като на душа, измъчвана от вечни времена и обречена на същото третиране и в остатъка на вековете.

Черната врата се отвори и Амрак'арр се озова лице в лице с Лихваря, който играеше дама, очевидно със себе си.

— Здравей — меко каза той, — отдавна не си идвал.

Амрак'арр се облиза. Това беше вярно. Той не обичаше да си говори много-много със силфа. Но в случая...

— ... ти се налага — довърши мисълта му белокосият. — Това, което искаш от мен, не е толкова просто. Алтиарин е опасен — рече той и се усмихна, когато спечели партията със себе си.

— Със сигурност не и за някой с вашите умения, древни — почтително каза жрецът.

— Алтиарин показва учудващи умения в това да побеждава всякакви врагове, смъртни и безсмъртни, тленни и нетленни, създания от оня свят и първични същества от нашия. Аз следях прогреса му, да ме прощаваш, далеч по-успешно от тебе.

— Какво искаш? — прекъсна го Амрак'арр и изтръпна. Понякога цените на силфа идваха в повече дори за елфите на мрака.

— О, за стари приятели нещо дребно — махна с ръка Лихваря. — Една хекатомба за великия Рамкар-Дамн например.

Нещо дребно, примигна Амрак'арр. Хиляда роби, принесени в жертва на Дарителя — онзи, който ражда, за да убива.

Но жреците имаха много роби, реши се черният елф. Паметта на скъпия Камрасин бе по-ценна.

— Дадено — кимна той. — Искаш ли да призовем нещо на помощ?

— Не, не — усмихна се Лихваря, доволен от пазарлъка. — Не обичам демоните. Миришат отвратително.

— Ха-ха! — изсмя се нервно жрецът. Не го впечатлиха толкова думите, колкото начинът, по който силфът ги бе изговорил — с пълно пренебрежение към създанията от тъмната равнина.

Макар че, замисли се той логично, ароматът на сярна наистина не беше приятен.

— Аз си имам едни стари приятели — допълни Лихваря. — Те ще се зарадват да ме видят и ще свършат работа.

За последното Амрак'арр беше сигурен, но за първото запази своите съмнения.

\* \* \*

*Невероятно е какво могат да правят парите. Понякога си мисля, че те са най-голямата сила на този свят — по-могъща от мечи, магията, дори от боговете. Погледнете мен например. Дълги години аз бях беглец, сянка от кошмар. Всявах ужас у хората и трябваше да бягам всяка нощ, оставяйки трупове след себе си.*

*Но днес — днес е друго. Днес съм уважаван, тачен. Невероятно е колко толерантни стават жреците на Томан при вида на златото. Злато, злато, злато... и дори един вампир става предан син, за който се молят ежедневно. Сега единствената ми грижа е да се местя от замък в замък, но това става веднъж в поколение, а не през броени дни.*

*В момента съм в собственото си имение. Удивително, нали? Откъдето започна всичко.*

*Едновременно с по-големия контрол над живота си имам и по-голяма власт над себе си. Вече не убивам жертвите си като бясно куче, което не знае кога да спре. Достатъчно е едно лекичко ухапване — да пийнеш малко, пък ако трябва, и редовно. Така жертвите*

*остават живи и относително здрави, а ако са от нежния пол, ти оставят възможности за далеч повече занимания.*

*Вече имам и силата да създавам други вампири. Не ме питайте откъде го знам, просто го усещам. Изкушавам се да създам мой другар, с който да обикалям през вековете. Може би някоя красива девойка. Дали ако направя жена вампир, вековете ще разпалят помежду ни любов като тази между мен и Жийна? Все още я помня, като последния слънчев лъч, преди да бъдеш ослепен. Много бих искал някой ден да изпитам подобно усещане, но дали ще стане, не знам.*

*Понякога си мисля, че...*

Внезапно Римииел спря да пише. Шестото му чувство започна да го дразни. Нещо не бе наред и той го усещаше.

Стана от писалището си и се обърна по посока на внушителния си портрет. Понеже бе вампир и огледалото не го ловеше, той пожела да бъде нарисуван от най-изкусен художник и така най-сетне успя да се види такъв, какъвто е. Висок, блед, с тъмнокафява коса до раменете, облечен в много дълго палто, което стигаше почти до петите му. Бледата кожа на ръцете му бе скрита от ръкавици. Той си позволи да се усмихне и съжали, че не го е направил пред художника. Но дори с всичките си пари не бе разумно да парадират с това, че е вампир, а зъбите биха го издали.

Жалко. Бе убеден, че изглежда добре с тях.

Воден от интуицията си, Римииел излезе от стаята си. Той нямаше слуги и нощем се обслужваше сам. От време на време наемаше някой да почисти и това бе всичко. Единствените му други гости бяха любовниците, които му осигуряваха кръв и удоволствия, както и някои стари приятели — жреци, благородници... Знаеше, че някои от тях плащат, за да бъдат ухапани. Един му предлагаше огромна сума, за да стане вампир.

Римииел още обмисляше дали да не приеме.

Вампирът започна да обикаля коридорите. С всяка стъпка неудобството му се засилваше. Внезапно се озова в коридор, който не познаваше.

Което бе абсурд.

Той се обърна настрана.

Не знаеше пътя и натам.

Оголи зъби и изсъска.

Ако това беше някой малоумен фанатик... от време на време се срещаха и такива. Подготвяха едно-две заклинания и опитваха късмета си. Но нито един тях нямаше меч като Леонций, а и сега Римиел бе много по-силен оттогава.

Тогава бе беглец в мрака.

А сега...

В този миг в ума му нахлу споменът и за другия човек от срещата с Леонций. Римиел изтръпна. Той тайно се надяваше, че след всичките векове Лихваря е мъртъв.

Или поне е забравил за него.

Вампирът се обърна наново.

Усети как го полазват тръпки.

Пред него стоеше огледало.

И той се отразяваше в него — напрегнат като котка, с леко оголени зъби.

„Наистина изглеждам добре“ — надъха се той.

— Излез, излез, където и да си! — повиши глас Римиел.

— Добре — дочу присмехулният отговор и наново се извърна рязко.

Лихваря бе излязъл от сенките. На вид бе същият, както в онази страшна нощ в гората — добре облечен, изискан, с иронично изражение на лицето.

Вампирът изпита някакво странно облекчение. През дългото си съществуване бе станал тъй могъщ, че вече не се притесняваше от почти нищо, освен от спомена за онази ужасна нощ. Реши, че сега ще получи възможност да изчисти дълга си и да приключи с миналото си завинаги.

Но каква ли щеше да е лихвата за онази услуга, обади се предателски глас в подсъзнанието му. Глас, който го превръщаше отново в беглеца в мрака.

Римиел направи всичко възможно да го прогони.

— Добър вечер — каза той и се изпъна. — Отдавна не сме се виждали.

— Вярно е — кимна Лихваря. — Бях зает, а и не обичам да досаждам. Виждам, че заемът ми е свършил работа.

С това изречение Лихваря накара Римиел да се почувства несигурен. Години наред вампирът се бе криел, търсейки стратегия, с

която да си осигури по-удобно съществуване. Накрая бе решил да намери съкровище, колкото и наивно да звучеше. Откри копачи, които знаеха нещо, засити глада си с тях и след това заграби плановите им, за да открие старо имане злато, което бе променило живота му изцяло. Тогава за пръв път от смъртта на Жийна — а може би и от нощта, когато го бе ухапал прилепът — реши, че има късмет.

Но дали пък този късмет не бе нагласен от белокосия демон?

— Хайде, хайде — меко каза Лихваря. — Чак пък демон?

Римиел отново усети да го побиват тръпки. Той беше вампирът. Той трябваше да кара другите да треперят и да им чете мислите.

Не обратното.

— Какво искаш? — попита направо. Макар и доста силен, той не бе глупак. Можеше да прецени кога някой е в по-силна позиция.

А Лихваря бе такъв човек.

Не.

Не човек.

Просто такъв.

— Делови си, това ми харесва — усмихна се белокосият. — За съжаление работата, която имам да ти възложам, е безвкусна и неприятна. Но какво да се прави, един друг приятел ме помоли за услуга, а аз, както ти е известно, съм много услужлив.

Римиел кимна спокойно, въпреки че усети да го изпълват лоши предчувствия.

— Търся един елф на мрака — премина директно по същество Лихваря.

Римиел потри ръце. Навремето бе виждал елфи на мрака. Бяха боен отряд, опустошил село. Това село беше част от ловната му обиколка и така той се срещна с черните същества. Те го посрещнаха с разбиране, дадоха му някои от пленниците си, за да утоли жаждата си, и дори го бяха поканили в своя град.

Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия.

Римиел бе обмислил сериозно предложението им. За пръв път от превръщането му във вампир някой се бе отнесъл така радушно с него, така щедро и така... нормално. Черните елфи го приемаха за нещо нормално. В някакъв смисъл той ги почувства близки, дори заради тяхната смъртнобледа кожа, така подобна на неговата. Тогава се бе зачудил каква ли е на вкус кръвта им, но реши да не се конфронтира с

могъщите същества — те бяха много и добре въоръжени, а сред тях имаше и магьосници.

Не пожела обаче и да ги последва в техния странен град, сякаш нещо му подсказа, че дори за него там ще бъде... чуждо.

Черните елфи бяха разочаровани, ала не се опитаха да го убеждават повече.

Ако белокосият се бе забъркал с тях, Римиел разбираше защо идва да търси помощта му. Колкото и да бе силен, сигурно и той имаше едно наум за Лордовете на Мрака, живеещи в своята далечна империя отвъд Мрулл'Аббан, Планината на Ледените Хребети.

Но следващото изречение на Лихваря го шокира.

— Става дума за един отстъпник. Той нанесе голяма обида на черните елфи и ми бе платено добре, за да приключи с него.

Римиел го погледна любопитно.

— Нима ти трябва помощ? — попита той.

— Скъпи ми вампире — вдигна невинно вежди Лихваря, — моята едничка сила е да получавам това, което ми е обещано. Нито съм воин, нито мога да призовавам демони, а още по-малко пък да сривам цели градове като могъщите заклинатели на елфите, били те светли или черни. Е, владее някои дребни заклинания, известни и на най-изостаналия маг, но в никой случай не мога да се меря с един вампир...

След тези думи Римиел внезапно се замисли каква ли би била на вкус кръвта на белокосия.

— ... освен ако той не ми е длъжник. Тогава, опасявам се, нещата се променят — усмихна се хитро Лихваря.

Римиел реши да не прави глупости.

— Мъдро — кимна неговият гост.

— Добре тогава — кимна вампирът, — кажи ми къде е този елф на мрака и ще приключи с него.

— Богове, как се променят хората! — възкликна белокосият. — Беше такова уплашено момче, когато се видяхме преди години, а сега сме, хммм, нахални, може би?

— Реалисти — похвали го Римиел. — Уважавам коварството и силата на черните елфи и ако бях изправен срещу армия или боен отряд, щях да призная, че не мога да се справя сам. Но срещу един самотен воин...

— Самотен воин, който е бивш главнокомандващ на цели армади и е побеждавал в сражения демони от отвъдното, дузини елитни гвардейци от своя народ, разлютено Йети, нападнало го от засада по върховете на Мрулл'Аббан, а също така и велик инквизитор, въоръжен с броня от звездна стомана — даде повече информация Лихваря.

Римиел сплете пръсти.

— Това е интересно — най-сетне призна той. Като вампир той също имаше редица победи, включително срещу друг вампир, една хищна жена, живееща близо до Горите на Прамайка под носа на светлите елфи, рицар на въпросните светли елфи и пещерен трол, но някои от изброените постижения наистина му направиха впечатление.

— Все пак мисля, че мога да свърша работата — каза той.

Искаше да приключи с този проблем и да бъде оставен на мира.

— „Мисля“ не е достатъчно добро за моя приятел. Не бихме искали да обидим висш клирик на Рамкар-Дамн, не смяташ ли?

Внезапно Римиел разбра, че е забъркан в много дълбока и гъста каша. Като всеки жител на човешките предели, той знаеше твърде малко за клириците на Рамкар-Дамн, но и чутото бе достатъчно. Пред тях инквизиторите бяха като палави деца.

— Какво искаш тогава? — леко повиши глас вампирът. — Предлагам ти всичко, което мога да направя.

— Можеш много повече — измърка Лихваря. — Като вампир ще се слееш със сенките на Горите по подножието на Мрулл'Аббан, ще откриеш точно къде се крие нашият приятел черен елф и ще ми кажеш какъв е той и — нещо по-интересно — каква е жена му.

— Жена му? — повдигна вежди Римиел.

— Тя е най-интересното. Знам смътно за нея, учудващо, но дори моят псионичен взор не може да я огледа ясно. — Белокосият леко се намръщи. — Усещам обаче, че е магьосница, магьосница с голяма сила. Трябва да ми кажеш точно каква, преди да атакуваме.

— Атакуваме? — повтори вампирът. — Нали каза, че не си боец!

— Да, но ти не си единственият пул на таблото, приятелю — засмя се Лихваря. — Мисля, че е време да събудим и твоя стар приятел Леонций.

\* \* \*

— Знаеш ли, ако има някакъв проблем в това, че мъжът ми е черен елф, е изпращането на работа — каза Лерта, докато гледаше сънena как Алтиарин излиза, препасал рапирата, кинжала и лъка си.

— Какво имаш предвид? — попита Алтиарин.

— В смисъл — продължи лечителката, — повече ми допадна старата рутина с Крау. Сутрин го изпращам на лов, вечер го посрещам. При теб е обратното. И после спиш до обяд.

Черният елф се усмихна.

— А когато се събудя, вече си наготвила улова — подхвърли той, — и след като обядваме...

Лечителката се изчерви. Алтиарин я целуна по челото.

— Прияло ми се е свинско — каза ѝ той внезапно.

Лерта се отблъсна от него.

— Не. Забранявам ти, Алтиарин. Наистина.

— Много е вкусно — добави черният елф и се затича към вратата, преди жена му да го хване.

— Алтиарин, забранявам ти! — извика тя.

— Ако нещо стане, ще ме излекуваш — долетя отговорът от студената есенна нощ.

Лерта прехапа долната си устна.

— Мъже! — процеди накрая.

През това време черният елф вече се бе отдалечил от малката колибка, където живееше с любимата си. Бяха построили нова къщичка, далеч от старата, която използваша за гроб на горкия Крау, бащата на Лерта, убит от инквизиторите на Томан. Бяха щастливи, близо до планинско селце, пълно със саможиви и честни хора, далеч от цивилизацията. След дълго увещаване от страна на Лерта Алтиарин най-накрая се беше представил на местните. В началото имаше известен шок от тяхна страна, но в крайна сметка го приеха. Сега той беше пазителят на селцето от чудовищата, обитаващи Планината на Ледените Хребети, а Лерта ги лекуваше.

Единствената сянка, тегнеща върху щастието им, бяха опасните ловни навици на Алтиарин. Сега той тръгваше по петите на любимата си плячка — едно от най-свирепите същества в Мрулл'Аббан.

Адската свиня.

Това бе огромно животно от рода на глиганите, покрито с гъста бяла четина и с огромни глиги. Туловището му обаче наместо с копита

се придвижваше с мощни ноктести лапи, а звярът, за разлика от другите прасета, бе хищен и се хранеше с елени. Това бе и една от причините Алтиарин да го ловува. Съществото бе надарено с невероятна стръв и, оставено без контрол, можеше буквално да ликвидира популацията на красивите горски рогачи. Затова черният елф хем си набавяше вкусно месо, хем и пазеше по някакъв начин равновесието в природата.

„Станал съм като светъл елф“ — направи гримаса той в тъмното.

Скоро зорките му очи доловиха следи от чудовищното създание. Алтиарин забави ход, приведе се и тръгна по следите му. Когато наближи бърлогата му — пещера, скрита в скалите зад гъсти храсталаци — елфът отстъпи назад и намери най-близкото езеро. Там се покатери в короната на едно дърво и зачака.

Тук идваха да пият вода различни животни — елени, вълци, дребни и не толкова дребни гризачи. По някое време четириногите се разбягаха и зоркият слух на Алтиарин долови приближаващ се тътен. Не след дълго чудовищната свиня се появи пред погледа му. Бе огромна, висока почти два метра в плешките. Свинята приближи водата и започна шумно да лочи.

Алтиарин бе точно над нея.

Черният елф се усмихна и скочи право върху огромния глиган, изтегляйки със същото движение и рапирата си. Веднага щом падна върху четината му обаче, разбра, че преценката му за атаката е била напълно погрешна. По принцип Алтиарин се справяше с това животно, като се хващаше за гъстата четина и забиваше рапирата си в окото му, убивайки го, преди то да е разбрало какво му се случва.

Четината на тази свиня обаче беше мазна — явно животното се бе търкаляло на някакво място, за което елфът предпочиташе да не мисли. Алтиарин се хлъзна напред и веднага усети, че ще падне точно пред страховитата паст на създанието, което щеше да е краят му.

Преценил грешката си, елфът успя някак си да се изстреля напред и да цопне във водата, след което трескаво заплува навътре, мъчейки се да не обръща внимание на режещия студ в езерото. Нормален човек би се парализирал при такъв шок, но не и елф на мрака, каляван от съвсем малък.

Зад гърба му се чу пронизително квичене и свинята нагази в езерото, гневна и разлютена.

Алтиарин точно това и чакаше. Когато глиганът влезе прекалено надълбоко и изгуби пъргавината си, елфът се извъртя във водата, гмурна се към разбеснялото се животно и го намушка като риба меч с рапирата си, пронизвайки го право в едното око. Глиганът потръпна в мощни конвулсии, изквича и умря.

Алтиарин използва намаленото му тегло във водата, за да го избута криво-ляво към брега, след което свали мокрите си дрехи и започна да дере животното, като отделяше и най-хубавите късове месо, които после уви в плаща си.

Лерта щеше да полудее, щом разбере какво пране я чака, но какво да се прави.

Алтиарин напали огън и остави частта от глигана, която нямаше как да вземе, на дивите животни, след което остана край огъня и зачака дрехите му да изсъхнат.

По някое време усети, че кандидати за убития глиган няма.

Всъщност наоколо бе неестествено тихо.

Алтиарин разбра, че някой го наблюдава.

Някой, който не е животно и същевременно е достатъчно силен, за да накара планината да притихне.

Външно черният елф не показва с нищо, че е усетил какво става, но приближи огъня и докато се правеше, че го напалва, започна да се оглежда крадешком, като бе застанал и плътно до рапирата си.

Скрит в сенките на едни скали по начин, по който само вампир можеше да се скрие, Римиел наблюдаваше представлението със смесени чувства. Със сигурност този черен елф, за който го беше предупредил Лихваря, бе много силен и много опасен. Всеки, който за секунди се справяше с такова огромно и хищно животно, заслужаваше уважение и здравословна доза боязън. Всъщност вампирът бе доловил възможност да довърши черния елф и да приключи взаимоотношенията си с Лихваря веднъж и завинаги, но се бе въздържал да го стори. Това бе в мига, в който елфът се хлъзна върху четината на огромното прасе. Всъщност Римиел бе очаквал всичко около този бежанец да приключи именно тогава, понеже щом бе цопнал във водата, елфът бе останал уязвим за внезапна атака от страна на вампира, който се чувстваше като змиорка във водата.

Такъв ход обаче щеше да остави Римиел сам срещу огромната разярена свиня, а, за разлика от елфа на мрака, вампирът нямаше

хладни оръжия, с които да я прониже, и дори нечовешката му сила щеше да бъде поставена на изпитание от адския глиган — да не говорим, че зъбите му едва ли щяха да пробият гъстата четина.

Изправен пред угрозата от свинска смърт, вампирът бе предпочел да изчака и сега наблюдаваше впечатлен как черният елф някак си е доловил присъствието му, макар очевидно да не можеше да го види.

Може би наистина щеше да се стигне до Леонций, помисли си Римиел, но от това не му стана по-добре. Навремето се бе плашил от светлия, изпълнен с праведен гняв паладин, но сто пъти го предпочиташе пред чудовището, което му разкри Лихваря. През всичките години рицарят не бе мръднал от мястото си, но вече и пращинка не бе останала от тленната му форма. Сега той бе една есенция на мрак, изпълваща доспехите; чудовищен конструкт на черната магия, пред която неговото собствено кръвосмучещо състояние бе нищо. Вампирът, като всеки в континента Тарр, бе чувал легендите за Рицарите на Смъртта — страховитите убийци, създавани от Сталкерите на Мрака в древни времена — ала и през ум не му бе минавало, че ще срещне такова създание.

Леонций наистина щеше да се справи с този черен елф — в случай че Римиел срещнеше проблеми...

След като дрехите на Алтиарин изсъхнаха, черният елф се облече с тях, вдигна издутото като торба с месо наметало и се насочи към дома, като през цялото време бе готов за бой. По едно време видя няколко назъбени тъмни скали, в които дори неговото зрение не успя да различи нищо. Той усети, че нещо не е наред и ги заобиколи внимателно, стиснал дръжката на рапирата си.

Докато се прибираще към къщи, той усети, че планината остава все тъй притихнала и напълно се увери, че някой или нещо го следва.

И каквото — или който — да беше, явно разполагаше с внушителна сила. Но дали бе Йети, свирепият хищник, спуснал се от високите върхове? Колкото и невероятно да звучеше, това бе съвсем възможно. Косматите създания имаха славата на хитри ловци и цялата планина трепереше от тях. Самият Алтиарин едва не бе изгубил живота си в схватка с такова изчадие, макар че именно тази битка го срещна с Лерта. Лечителката му бе спасила живота.

С всяка следваща стъпка Алтиарин отхвърляше тезата за Йетито. Миризмата на такъв звяр мигновено би прогонила глигана. Дори

адската свиня избягваше ужасния снежен човек от върховете. Освен това Йети не бе чак толкова търпеливо. Досега сто пъти да го е нападнало, за да докопа свинското.

Не бе вероятно и преследвачът да е човек. Хората нямаха такъв финес, те обикновено огласяха шумно присъствието си с тракане на брони и звънтене на оръжия.

Оставаше друг черен елф.

Някак си обаче и това не се връзваше.

Той усети да го полазват тръпки.

Когато най-сетне достигна колибата, Лерта го чакаше на прага, пребледняла като платно.

— Какво се е случило? — попита разтревожен черният елф.

— Наблизо има някой — каза лечителката. — Някой ни наблюдава, някой с голяма сила.

Алтиарин остави торбата на земята и изтегли рапирата си. Нямаше смисъл да отрича, той също го усещаше.

Играта на криеница му омръзна.

— Излез, излез, където и да си! — извика той.

Римиел, който бе впечатлен от интуицията на вълшебницата, реши да приеме предизвикателството.

— Добър вечер — каза той и се материализира като сянка от дърветата. — Нямате представа колко любопитна е за мен тази среща.

Черният елф вдигна рапирата си, а Лерта си пое рязко дъх.

— Вампир — промълви тя.

Но Алтиарин вече и сам бе видял бледата кожа, леко издължените кучешки зъби, елегантната походка, издаваща стаената огромна сила... Сега нещата се нареждаха. Действително всички знаци показваха, че по следите му е вървял вампир.

Как не се бе сетил?

— Аз съм граф Римиел — представи се новодошлият, като наглед не предприемаше нищо агресивно, — и много исках да се запозная с вас.

Алтиарин наклони леко глава. Всичко това можеше да е поза. Ужасното същество сигурно готвеше нападение.

Римиел обаче наблюдаваше предпазливо рапирата. Вампирският му усет го предупреди, че острието е опасност за него, както навремето бе мечът на Леонций. Самият черен елф пък благодари на

своята настоятелност, която бе убедила един ковач да изкове наново строшеното от великия инквизитор оръжие — като по ирония на съдбата за спойка елфът беше дал части от бронята на въпросния инквизитор, метал лек и ковък, по негова преценка паднал от звездите.

Вероятно двамата все пак щяха да се нападнат, ако Лерта не се беше обадила:

— Ами щом е така, заповядай у нас — каза лечителката.

\* \* \*

— И така — рече Алтиарин, — ще споделиш ли какво те доведе насам?

Тримата бяха седнали около грубата маса. В печката бе напален огън. Пред двамата домакини имаше по купа топла супа и чаша вино. Пред госта — нищо.

Черният елф изглеждаше небрежно отпуснат, но на практика бе застанал така, че да може да извади рапирата си с едно-единствено движение.

„Не прави никакви грешки“ — отбеляза си наум Римиел, след което на глас изрече:

— Имаше интересни слухове — предаде той информацията, която му беше дал Лихваря, — за цял отряд рицари, избити от Йети. Само един оцелял, младеж на име Арно. Случилото се породило дебати в ордена на Томан, но както и да е... — вампирът се усмихна, — на мен нещо не ми се върза с цялата история и реших да проверя какво става.

Черният елф кимна, привидно удовлетворен от отговора.

Обаче усети, че другият лъже.

Лерта не се включваше в разговора. Тя стоеше леко настрана, притворила очи, сякаш се опитваше да разбере нещо.

— И какво мислиш за това, което откри? — попита Алтиарин, като отпи малко от виното си.

— Ами, впечатлен съм — усмихна се още по-широко Римиел. — Не съм очаквал да открия черен елф, и то живеещ със смъртна жена.

— Случват се и такива неща — отвърна Алтиарин, не желаейки да изпуска инициативата. — А ти какво знаеш за черните елфи, та си толкова впечатлен?

Въпросът не бе случаен. Алтиарин искаше да разбере дали неговите събратя са изпратили този кръвосмучещ убиец. Това щеше да предопредели действията му оттук нататък.

Малко объркан от въпроса, Римиел реши да използва най-старата тактика — да смеси лъжата с истина.

— Преди много време бях попаднал на един отряд черни елфи — каза той. — Бях излязъл на лов... — облиза се вампирът, — но селцето, което си бях набелязал, бе атакувано от черните елфи. Те се отнесоха... с разбиране към мен.

Тактиката на Римиел сработи. Алтиарин не усети никаква лъжа. Ситуацията бе позната.

— Предполагам, са те поканили да дойдеш в Иррхас-Аббат — предположи елфът на мрака.

Римиел сплете пръсти с учтива усмивка.

— Винаги ли каните вампири, когато ги видите? — попита той, леко разочарован. Надяваше се да са харесали него, а не това, което е.

— Да — отговори Алтиарин и отново отпи от виното си. — Вампирите са сред най-търсените роби за гладиаторските игри.

Римиел бе така шокиран от отговора, че зяпна. Лерта леко потръпна при вида на дългите му, остри като бръснач зъби.

— Черните елфи организират грандиозни гладиаторски битки, в които участват различни създания, които пленяваме по време на набезите си — джуджета, орки, тролове. Но малко са така ценени като вампирите. Вашата сила е легендарна.

Черният елф реши да продължи разказа. Нещо в този гост и бездруго не му харесваше. Нека изпиташе темперамента му.

— Държат вампирите в полуосветена килия, за да са немощни и объркани, и им дават кръв от орк, която те мразят. Пускат ги гладни, омаломощени и настървени на арените. Те разкъсват по-низшите създания, но когато в битката влезе някой от нашите гвардейци, са прекалено ядосани, за да оказат реална съпротива.

— Алтиарин, стига! — скара му се Лерта, усетила какво прави мъжът ѝ. Късно.

— Това предизвикателство ли е, елфе? — процеди Римиел. Усмивката бе изчезнала от лицето му и той се бе смръщил като мраморна статуя на гнева.

— Само ако ти искаш да бъде такова — кимна черният елф.

— Достатъчно! — извика Лерта.

Двамата мъже продължиха да се гледат един друг, преценявайки шансовете си. „Рискувах много“ — укори се Алтиарин. Този вампир не беше нито немощен, нито объркан. Дори да успееше да го победи, пак можеше да стане опасно за Лерта.

Римиел пък вътрешно кипеше от гняв. Не можеше да допусне някакъв бежанец, живеещ като чобанин, да го унижава. Действително изпитваше страх от рапирата, ала това също го влудяваше.

Предишния път, когато бе избягал от магическо острие, нещата не се бяха наредили като хората.

Може би трябваше да свърши всичко тук и сега.

— Достатъчно — повтори Лерта тихо, но категорично.

Двамата усетиха как ги обзема някакво спокойствие.

— Стига вече. Алтиарин, ти си домакин, не подобава да се отнасяш така към госта ни — смъмри го тя нежно.

— Той е тук, за да ме убие — каза внезапно черният елф. Бе сигурен в това. — Нали така?

Римиел отвори уста. Не знаеше какво да отвърне. Изсъска.

— Но няма да го направи, нали? — Лерта го погледна.

Вампирът извърна поглед настрана. Не знаеше защо тази лечителка му влизаше така под кожата, нито пък как бе превърнала един елф на мрака във въплъщение на образцовия стопанин. Двамата внезапно му напомниха за него и Жийна. И неговата любима бе успяла да потуши ужасния му глад, неестествената стръв за повече кръв и повече смърт.

— Ти кървиш — каза внезапно Лерта и го приближи.

— Лерти, не! — предупреди я черният елф, но лечителката махна с ръка.

Вампирът се обърна към нея.

— Стой настрана! — озъби се той. Знаеше откъде кърви и чувстваше унижение за това. Като вампир, създание без нормален живот, той не можеше да плаче като хората. Очите му не можеха да произвеждат сълзи.

Затова от тях капеше течността, която беше всичко за вампира.

Кръв.

— Спокойно — каза Лерта и избърса лицето му, — всичко е наред.

— Нищо не е наред — пророни внезапно вампирът, обзет от тежко, дълбоко отчаяние. — Лихваря ме изпрати при вас.

— Лихваря? — погледна го учудено жената.

Алтиарин усети да го полазват ледени тръпки при тези думи.

— Това не е възможно — продума вцепенен.

— Ти го познаваш? — погледна го Римиел.

— Кой е този Лихвар? — настоя Лерта.

— Той е един от най-странните обитатели на Иррхас-Аббат — отговори като в транс Алтиарин. — Наричат го още Древния, Любимецът на Рамкар-Дамн, Избраникът на Сталкерите, Последният Силф.

— Какво е силф? — попита Лерта.

— Някога Силфите били раса, близка до тази на светлите елфи, но по-първична, по-свързана с природата и дивата магия. Те били сред най-упоритите противници на Рамкар-Дамн. Един ден обаче Сталкер на Мрака успял да проникне в техния град и да отприщи такива същества от отвъдното, че расата им изчезнала напълно. Останал само Лихваря, а той е свързан с Рамкар-Дамн, това е ясно като бял ден. Приятел на жреците, доколкото създание като него може да е приятел с когото и да е било. Да, сега всичко ми е ясно — въздъхна Алтиарин.

— Защо го наричат Лихваря? — зададе нов въпрос Лерта.

— Той е властелин на изпълнените обети — отговори черният елф. — Когато някой му обещава нещо, той разполага с магическата сила да принуди обещалия да изпълни дадената дума, дори когато става въпрос за нещо ужасяващо. За да си спечели тази власт, самият Лихвар обикновено помага за нещо дребно, по-дребно от това, което иска в замяна. Затова го наричат Лихваря — взима си обещаното с лихвите.

Черният елф подпря челото си с ръка.

— Ако се е съгласил да тръгне подир мен, това е излязло скъпо на жреците... — добави и внезапно му се догади. — Те са принесли хиляда роби в жертва. Само за да ме убият.

В стаята настана мъртва тишина.

Алтиарин погледна Римиел.

— Как се забърка с него? — попита черният елф.

— Нямам желание да се връщам към това — поклати глава вампирът.

— О, не, излъга — рече му Лерта, — всъщност искаш, имаш нужда да го разкажеш, нали? Ти си толкова самотен.

— Предполагаш твърде много — изсъска вампирът, ала отново усети издайническите ручейчета кръв да се стичат по лицето му. Как можеше да се размеква толкова!

Алтиарин усети, че става нещо специално, и реши да помогне.

— Спокойно — каза меко той. — Ако някой може да те разбере, това е Лерта. Тя разбра мен, а аз съм правил неща, които дори един вампир не може да извърши. Надявам се.

Римиел го погледна и отвори уста, след което отново я затвори. Изсъска.

— Имаше... — изрече накрая той, след което млъкна. Замисли се за миг, подир което отново започна. — Всичко тръгна от един прилеп, но в действителност тази история е за едно момиче. Кое то обичах много.

Думите заваляха една след друга — болезнени спомени, забулени от мъглата на вековете, но винаги дебнещи да изплуват отново, подобно на акули. Той се върна назад — към първите си години като вампир, към срещата с Жийна, към онези няколко месеца на сияйно щастие във вековете му на уродливо полусъществуване, към трагедията със сър Леонций, към срещата с Лихваря в гората, към внезапния му късмет след това, към новото му положение, към повторната среща с Лихваря и накрая — към ужасния Рицар на Смъртта, който дебнеше в гората.

— Рицар на Смъртта — поклати глава Алтиарин. — Дори аз нямах представа, че Лихваря е толкова силен.

— Той е по-силен от боговете — процеди Римиел. — И рано или късно ще ви намери, със или без моята помощ, а и аз съм принуден да му помагам пряко волята си.

Вампирът откри решението на проблема. Беше толкова просто, че чак го досмеша.

През цялото време това е било решението на проблема.

От самото начало.

— Убий ме, черни елфе, и приключи цялата история, веднъж и завинаги — предложи вампирът.

— Не — поклати глава Лерта. — Нещата са много по-прости.

И тя хвана с длани слепоочията му и произнесе няколко думи. Римииел усети да го изпълва някакво неземно спокойствие, някакъв покой.

След това усещането изчезна.

Той погледна двамата.

— Какво ми направи? — обърна се вампирът към Лерта.

— Вече си свободен от обещанието — отговори тя.

Вампирът се изсмя късо.

Алтиарин поклати глава.

— Лерти, не мисля, че дори ти... — отвори уста той.

— Няма начин! — продължи да се смее горчиво вампирът. — Лихваря е на векове. Няма начин едно горско момиче да развали магията му.

— Ти си свободен — каза меко Лерта. — Трябва само да го повярваш.

Вампирът я изгледа.

— Скоро ще се съмне — отбеляза вълшебницата. — Алтиарин, мисля да го сложим да си легне, както сложихме теб, когато дойде.

— Лерти, не мисля, че е разумно — възрази черният елф.

— Така каза и Крау за теб — прекъсна го лечителката.

И с този аргумент сложи край на спора.

\* \* \*

Лихваря се намръщи. Бе следял внимателно къде ходи Римииел с псионичните си умения, но когато той приближи колибата на бежанеца, някак всичко се замъгли. Силфът се досети, че това е резултат от уменията на селската лечителка.

Но как можеше да е толкова силна, удиви се той, когато съвсем изгуби контакта си с вампира.

Добре че Амрак'арр ме изпрати тук, реши Лихваря след кратък размисъл. Толкова силна вълшебница не биваше да съществува на лицето на Тарр.

Трябваше да избие всички — и лигавия вампир, и принизилия се до ролята на животно Алтиарин, и онази натурална селянка с нейните фокуси.

— Скъпи мой рицарю! — каза напевно Лихваря.

Леонций го приближи — един силует от най-черен мрак; доспехи, зад които се криеше самата смърт.

— Настана време за убиване — измърка силфът.

\* \* \*

Римиел спа, без да сънува нищо, и се събуди привечер. Беше се свил под кревата на черния елф, въпреки протестите на Лерта. Обясни, че така си създава илюзията за ковчег. Когато отвори очи и прецени, че е достатъчно тъмно, изпъзля изпод кревата, наметна се с дългото си палто и се огледа.

Черният елф точеше рапирата и кинжала си един о друг. Скръц-скръц, скръц-скръц.

Лерта стоеше настрана, съсредоточена.

— Правите грешка — отбеляза Римиел. — Когато Лихваря ми нареди да ви убия, няма да имам избор, освен да се подчиня.

— Ти си свободен. Той няма власт над теб. Ще можеш да направиш това, което смяташ за редно — отговори Лерта.

— Не се притеснявай — подметна присмехулно Алтиарин. — Ако се закучат нещата, веднага ще те освободя от тежестта на престъпленията ти.

— Надценяваш се — обади се вампирът и внезапно притвори очи. Острото му шесто чувство долови чувството за развала, за поквара, за обида към съзиданието, което съпровождаше идването на Лихваря.

Но сега с нещото имаше и още нещо — усещане за кладенец на тъмната.

Леонций.

— Те са тук — изрече той и оголи зъби.

— Усетих — отвърна Алтиарин и продължи да точи оръжията си. Стойката му остана непроменена.

Но Римиел усети нервността и в него.

Миришеше на тревога.

— Няма смисъл да се крием в колибата — обади се Лерта. — Да излезем навън.

— Ти оставаш тук — тихо отвърна Алтиарин, докато се изправяше. Той отвори вратата и излезе, следван от Римииел.

Лерта бе зад тях.

— Прибирай се — нареди й вампирът. Нямаше намерение да предизвика смъртта на една втора Жийна.

— Това не е ваше решение — заяви Лерта.

Вампирът се озъби, а Алтиарин се обърна разгневен към нея.

— Сега поне знаеш как се чувствам, като ходиш да ловиш онова ужасно прасе — дръзко каза лечителката.

Но спорът им прекъсна. В края на гората — там, където започваше сечището, в което бе разположена колибата им — се появи Лихваря.

А зад него бе Рицарят на Смъртта; една крачеща руина на злото и разложението. Руните на огромния му меч блестяха както някога, само че не със сияйна светлина, а с болезнена, лепкава и подобна на фосфор енергия.

Празният шлем се наклони към Римииел.

Дори от такова разстояние вампирът усети да го залива вълна от черна ненавист, подобна на катран.

Ала моментът да се страхува вече бе отминал.

„Ти си свободен“ — бе му казала лечителката.

Беше време да провери дали е така.

— Здравей, Леонций — махна той на Рицаря на Смъртта.

В това време Алтиарин бе пристъпил напред, към Лихваря.

— Нямам дългове към теб, старче — заяви той. — Махай се!

Лихваря се засмя.

— Студено посрещане след толкова време, стари приятелю.

— Никога не сме били приятели.

— Но сме били съграждани, мили ми Алтиарин — отговори Лихваря. — Не е ли това достатъчен повод за приятелство в тази отдалечена и дива земя?

— Ти не идваш като приятел — изтъкна черният елф.

— Но си оставам твой съгражданин — настоя белокосият. — Ти можеш да напуснеш Иррхас-Аббат, черни елфе, но Градът на Странните Удоволствия няма да те напусне никога.

— Грещиш — вдигна глава Алтиарин. — В мен вече няма копнеж към нищо от вонящата клоака на злото, която наричате град.

Не искам нищо нито от теб, нито от Иррхас-Аббат. Аз съм свободен от миазмите на Рамкар-Дамн... Нещо, което не може да се каже за теб. Съжалявам те, Лихварю.

Лицето на силфа за миг се изкриви от гняв, но след това отново стана спокойно.

— Ти може и да си свободен, черни елфе, но той... — и Лихваря посочи Римиел — ... не е. Убий ги, вампире.

Римиел усети да го обзема студен порив. Алтиарин бе с гръб към него и бе нащрек за силфа и чудовището му. Лерта беше зад него. Можеше да приключи с това.

Веднъж и завинаги.

И щеше да е свободен от прищевките на Лихваря.

Оголи зъбите си.

„Ти си свободен. Той няма власт над теб“ — долетяха тогава думите на Лерта в главата му. Той се обърна към нея и видя как очите ѝ блестят. „Можеш да направиш това, което смяташ за редно.“

Той се обърна обратно към черния елф. Очите на Алтиарин шареха нервно между вампира и Леонций, който стоеше неподвижен, но готов за нападение. Досуц като черен океан, изтеглил се след отлив, но готов за новия прилив.

— Глух ли си, Римиел? — повиши глас Лихваря. — Убий ги. Давам ти силата. Няма да могат да те спрат. Убий ги.

Гласът на силфа бе напевен, хипнотичен. Вампирът усети как неутолима жажда се надига в гърлото му. От зъбите му излезе глухо ръмжене.

Алтиарин понечи да се извърне към него, но бе като в памук.

Само очите на Лерта блестяха.

„Ти си свободен.“

— Не — накрая каза с мъка вампирът.

— Не? — прошепна Лихваря невярващо, но след това на лицето му отново цъфна лукавата усмивка. — Хайде де, Римиел. Направи го заради думата си. Или дадената дума не значи нищо за теб?

Вампирът усети познатата жажда, ала този път тя нямаше власт над него.

Той бе по-силен отпреди.

— Отмъсти, Римиел! — внезапно изрева Лихваря в пристъп на ярост. — Виж проклетия елф, той е също като теб! Той има това, което

на теб ти бе отнето! Той е измамил съдбата! Убий го! Изсмучи кръвта му!

Вампирът веднага разбра какво има предвид силфът. Наистина, Алтиарин бе като него, но не бяха успели да му отнемат Лерта.

Думите обаче имаха точно обратния ефект.

— Не — възрази той. — Няма. Точно защото той има това, което на мен ми бе отказано. Не съм толкова дребнав. Не съм... — думите долетяха интуитивно, макар Римиел да не знаеше защо ги казва. Вампирско шесто чувство? — Не съм като теб — завърши той.

Белокосият го изгледа смаяно. След това в очите му заблестя сляпа ярост.

— Не си. Наистина. Аз съм жив. А ти си мъртъв. Вие всички сте мъртви. Убий ги, Леонций!

Рицарят на Смъртта се спусна към тях, подобно на огромен таран, на приливна вълна, на вулкан от тъмнина.

Руните блестяха.

Римиел прочете в тях смъртта си. Но този път нямаше страх.

Той скочи елегантно към противника си, като котка. Прокълнатият Леонций замахна към него. Вампирът прескочи меча му и се озова на раменете му, след което започна да го удря с цялата си сила по шлема, по доспехите.

Разнесе се тътен като от барабани на настъпваща армия.

Но резултатът от ударите бе все едно човек да удря по камък.

Леонций разтърси рамене и Римиел падна от него като въшка. Изографисаният с руни меч се надигна.

И в този момент Алтиарин нападна рицаря, мушкайки с рапирата си, намирайки процепите в черните доспехи, размахвайки кинжала през отворите на шлема. Ловък воин с майсторство, недостижимо за човешко същество, той намери всички пролуки в защитата на Рицаря на Смъртта.

Но и рапирата, и кинжалът намираха само мрак.

А мракът бе неуязвим, гъст.

Нападенията сякаш само го засилиха.

Рицарят на Смъртта замахна с прокълнатия си меч и Алтиарин трябваше да отскочи назад, за да спаси живота си. Римиел застана до него, оголил зъби.

Вече не се боеше. Нищо друго нямаше значение, освен това, че ще умре свободен, а не длъжник.

Но все пак не искаше да допусне Лерта — момичето, което го бе освободило от робството на Лихваря — да умре. Беше му жал и за Алтиарин, който му напомни за него; за това, какъвто бе някога, когато се бе влюбил в Жийна. Заболя го, когато осъзна, че черният елф бе много по-храбър от него, че не бе избягал от Леонций.

Но сега той нямаше да бяга.

Рицарят на Смъртта пристъпи напред, вдигнал меча си.

Това бе краят.

И тогава и Римиел, и Алтиарин извикаха в хор: „НЕ!“, защото Лерта изскочи срещу огромното същество — една малка фигурка, като светулка, изправила се срещу тайфун от умрели есенни листа.

— Още по-добре — долетя отнякъде гласът на Лихваря. — Убий я, мой верни рицарю.

Ала тогава заговори и Лерта:

— Рицарю — прошепна тя, — бедни рицарю. Толкова си страдал. Ала можеш да си свободен. Той те държи само с едно нещо. С омразата ти. Прости. Прости и намери покой.

Леонций я погледна. Черният му шлем се втренчи в нея.

След това взорът му се отмести към Римиел.

И бронираният силует се разпадна. Първо паднаха шлемът, ръкавиците и доспехите му, а след това и той самият стана на прах.

Алтиарин скочи напред и дръпна Лерта зад себе си.

— После ще говорим за това! — извика и се обърна към Лихваря: — Махай се, старче. Вече нямаш власт над никого. Махай се, преди да си изгубил и себе си.

— Сам каза, че не си воин — добави Римиел, оголил зъби в жестока усмивка. Всичките години на неясен, погребан дълбоко страх, на едно самоунижение, което сам си бе наложил, вече ги нямаше.

Белокосият се олюля. Очите му се втренчиха със сляпа омраза в Лерта, след което се отместиха към другите двама.

— Ще ви избия всичките — прошепна той и погледна Римиел. — Но първо теб. Нали не съм бил воин. Хайде, пробвай се — предизвика го силфът.

— Недей! — предупреди го Лерта, но вампирът вече скачаше, събрал всичките си години на яд и срам в един удар.

Силфът надигна ръка и Римииел стръвно я захапа, започвайки да смуче кръв...

И миг по късно падна на земята, давейки се.

— Нали се чудеше каква е на вкус... — погледна го с презрение Лихваря. — Гадна е, нали?

След това го прескочи и погледна Алтиарин, който вече нападеше, протягайки напред рапирата си. Само миг и щеше да стигне сърцето на силфа, само миг и всичко щеше да свърши.

Лихваря нямаше шанс. Трябваше да направи това, от което се страхуваше. Дълбоко в себе си той беше кротък. Някога просто бе искал да бъде уважаван, важен. Природата бе отнела силата му. Виновен ли бе, че бе потърсил алтернативи?

— Виж моите ужаси — прошепна той и очите му заблестяха, тъкмо когато острието на черния елф разкъса плата на ризата му и пробви леко кожата. Погледът му впримчи Алтиарин така, както змия хипнотизира птица, и пред очите на черния елф изникна безкрайна върволица от престъпления, предателства, извършени услуги и чудовищни лихви, трагедии и трупове, най-черна магия и шепоти от места, които със самото си съществуване разкъсваха разума. И той, някогашният главнокомандващ на отряди черни елфи, най-великият воин на Иррхас-Аббат, мъжът, сразил Йети в достоен за балада двубой на върха на Ледените Хребети, рухна, сви се като малко дете и заплака, съкрушен от спомените на Последния силф.

Лихваря се почувства отвратително. Нямаше сила в тази победа, все едно се бе съблякъл гол пред целия свят.

За всичко бе виновна тя, тази малка, тъпа кучка.

Силфът погледна Лерта с неприкрита омраза.

— Знаеш ли какво ми направи? — изсъска той, като приближи лечителката. Тя отстъпи крачка назад, а в очите ѝ се четеше ужас. — Върна ме там, където не исках да ходя. Мразя спомените си. Мразя ги, мразя! — изруга той. — Ти ме върна към старата магия, глупавата магия на силфите, която така и не ми потръгна. Никога. Но ще ми стигне за това... — процеди той и вдигна ръце. Ръце, които се бяха превърнали в ноктестите лапи на рис. — Детска магия. Елементарна магия. Едвам я овладях, и то много късно — изсъска Последният силф, — но ще ми е достатъчна, за да ти издера лицето и да хвърля

останките ти на онези забележителни прасета, които си имате по тия диви баири.

Лерта го погледна смело. Очите ѝ хванаха Алтиарин, изтръгнат от нормалния свят, захвърлен в лудостта. И Римиел — вампирът, преодолял най-сетне страха си, за да се натрови от кръвта на това окаяно, злобно същество.

Силфът бе изгубил битката — отдавна, много отдавна, още когато бе направил съдбовния си избор.

— Бедничкият — каза лечителката и пристъпи към него.

Лихваря изкрещя нещо нечленоразделно и вдигна лапите си към гърлото ѝ.

Тя произнесе думите, които беше казала на Римиел, и го докосна по челото миг преди да бъде разкъсана.

Силфът изпищя. В ума му избухна ярка светлина; светлина, която го върна в миналото му. Минало на нещастно, малко създание, гледано със съчувствие от великите си братя и сестри. *Всичко ще се оправя, Крий'ал*, казваха му те. *Ще станеш по-голям и по-силен, Крий'ал. Просто трябва време. Ще цъфнеш като лебед. Ще влезеш в шепота на листата, в ромона на реката...*

*Ще бъдеш истински силф.*

Как копнееше думите им да станат истина! Как искаше да са верни. Но не бяха. Той си оставаше недоразвит и недъгав, урод, недостоеен да бъде част от тяхната раса. И тогава Сталкерът бе дошъл, о, да, и му бе обещал чудни неща, велики неща, беше му разкрил непознати гледки. Бе му дал сила, о, каква сила, силата на изпълнените обещания, силата на ненарушимите клетви, най-голямата сила. Беше поискал нещо дребно, какво ли бе то... какво ли бе то...

Силфът се опита да го скрие трескаво в ума си, но светлината от вещицата, ах, малката тъпа вещица, не си ли даваше сметка какво прави... светлината го разкри, извади го пред него, разтърси го.

Беше предал народа си. Беше предал страната си. Беше издал тайния път към Скрытото царство на Сталкерите и те нахлуха с ордите си демони, като не пожалиха никого — ни жени, ни деца, ни старци. Оставиха само него — самотен, последен, заточен — да живее с черните елфи, прокълнат да дарява сила, която самият той никога няма да притежава, докато си остава едно малко, окаяно създание; недъгав

урод, който искаше единствено да усеща шепота на листата и ромона на реката.

Сега можеше само да носи бремето на десетките обети, които му бяха давани.

Чу как някъде далеч Амрак'арр принася жертви на Рамкар-Дамн, онзи, който ражда, за да убива.

И заплака, ах, как заплака само, и скри лице в ноктите на рисовите лапи, опитвайки се да се издере от света.

*Спокойно, спокойно,* каза вещицата. Лечителката. *Това е в миналото. Почини си, почини си,* рече му тя и той усети празнотата, гладка, бяла и успокояваща, да го мами към себе си.

*Върви там.*

*Върви.*

*Спи.*

Силфът спря да плаче. Погледна към бялата светлина. Не надничаша ли оттам неговите близки? Силфите, които му обещаваха, че ще е голям и силен?

Той се шмугна към празнотата.

И заспа.

Така умря Последният силф.

\* \* \*

Алтиарин усети разтърсващ допир и излезе от поредицата отвратителни видения за падението на силфския народ, хилядите жертви и нещастните длъжници. Видя Лерта до себе си, уморена както никога, със сенки под очите.

— Имам нужда от помощта ти — каза тя и приближи Римиел, който се гърчеше все по-слабо и по-слабо. Лечителката го докосна по гърдите и вампирът изплю белезникавата, гнусна кръв на Лихваря, след което отвори жадно уста.

— Има нужда от...

Но Алтиарин разбра и макар да не одобряваше вампира, си спомни, че някога и Крау не бе одобрявал него със същите основания. Ето защо подложи ръката си пред устата на вампира, който засмука, докато конвулсиите му не спряха.

— Достатъчно — меко каза Лерта и Римиел се откъсна с въздишка от омаломощения Алтиарин.

Вампирът се засмя.

— Винаги съм искал да узная какъв е вкусът на кръвта ви — каза той, след което се изправи. — Е, не е като на силфа.

И се засмя отново. Беше свободен, свободен!

— Какво стана с Древния? — попита Алтиарин.

— Освободих и него — въздъхна Лерта. — Той обаче не го понесе и умря.

Римиел плесна с ръце. Лерта го погледна накриво.

— Не знаете какъв е бил той.

— Аз знам — каза тихо Алтиарин и потръпна.

— Знаеш делата му — възрази Лерта. — Не е същото. Аз видях душата му. Той бе много по-окаян от вас, дори в най-тежките ви моменти.

— Може, Лерта — възрази черният елф, — ала той сам е направил изборите си и те са били погрешни. Не се обвинявай за смъртта му. Десетки създания сега са свободни.

— Включително и аз! — възкликна доволно Римиел и се усмихна свирепо. — Обичам ви, приятели!

— Приятели? — погледна го Алтиарин учудено, след което бавно кимна. — Да, предполагам, че вече сме приятели...

— И това не е малко — кимна Лерта. — В света има толкова много мрак. В нас има мрак. Но едно приятелство създава мъничко светлинна.

— Дори да е между вампир и черен елф — отвърнаха другите двама едновременно.

Тя се засмя тихо.

— Един въпрос? — попита черният елф. — След като можеш да лекуваш душевни рани, както и телесни...

Алтиарин се спря, замислен за това как той самият бе излекуван от собствените си терзания... За това как вампирът бе освободен от страха си, а рицарят на смъртта — от омразата си.

— Не можа ли да се справиш така и с инквизиторите? — попита той.

Лерта въздъхна.

— Не е толкова просто, скъпи — въздъхна тя. — Ти беше обвит в самообвинения, в рани, които успях да излекувам заедно с душевните ти, защото ти искаше, макар и подсъзнателно, да започнеш наново. Римииел — тя погледна към вампира — бе роб на страха и дълга си. Но вече сам се откъсваше от това. Трябваше му лек тласък. Леонций знаеше, че не е прав да обвинява вампира. Знаел го е още приживе, в първите минути на шок и ярост. Но омразата му не е позволила да си го признае. Аз просто я махнах.

Лечителката се спря.

— Инквизиторите са доволни от това, което вършат, и са убедени, че е добро. Докато сами не осъзнаят грешката си, те са отвъд всяко спасение.

Настана тишина.

— Е, ами аз ще тръгвам — заяви внезапно Римииел.

— Къде ще отидеш? — погледна го Алтиарин.

— Наблизо... наблизо е замъкът, в който бе моята Жийна. Ще потърся останките ѝ и ще се заселя там. Наблизо има всичко, приятели... — той ги погледна, — и най-вече храна. — Погледът му се насочи замечтано към селото.

— Не! — повиши глас Алтиарин.

— Спокойно, мога да пия кръв така, че никой да не разбере — махна с ръка Римииел. — Малко любовно ухапване, нищо повече.

— Ти си покварен — каза му черният елф.

— Знаеш ли как звучи това от устата на някой от твоя народ? — озъби се вампирът подигравателно.

Черният елф поклати глава.

— Ще се виждаме от време на време — обеща Римииел и се затича през гората, бърз като сянка.

— Ако направи нещо... — намръщи се Алтиарин.

— Нищо няма да направи — заяви Лерта и се сгуши в любимия си. — Сега той е свободен. Като теб.

Черният елф я погледна.

— Знаеш ли, вече освен болести, трябва да лекуваш и проклетия.

— О, но аз го правя, скъпи — засмя се уморено лечителката. — Половината неприятности в селото идват от това, че някой погледнал друг накриво и му предал лошите си мисли. Постоянно гледам да освобождавам хората от това, редом с физическите им тегоби.

— Значи имаш нужда от малко почивка — усмихна се палаво Алтиарин — и от малко топлинка...

Лерта му се усмихна не по-малко дяволито в отговор.

Двамата се насочиха към къщичката си.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.